

1 | Frecați cu podul palmei

Domnul Sconcs puțea. Și de asemenea duhnea. Și dacă ar fi corect să spunem că duhorea, ei bine, să știți că și duhorea. Era cel mai soios și puturos răpănos care existase vreodată.

Duhoarea este cel mai îngrozitor miros. Duhoarea e mai rea decât putoarea. Și putoarea e mai rea decât mirosul de canalizare. Și o canalizare pute mai rău decât o latrină. Și o adiere dinspre o latrină e de ajuns ca să-ți mute nasul.

Nu era vina domnului Sconcs că puțea. La urma urmei, era un vagabond. N-avea casă, deci n-avea nici-odată ocazia să facă baie, așa, ca mine și ca tine. După un timp, mirosul a devenit tot mai îngrozitor și mai îngrozitor. Iată o poză cu domnul Sconcs.

E chiar dichisit, cu papion și sacou de stofă, nu-i așa? Dar nu vă lăsați păcăliți. Ar putea fi una dintre cărțile acelea în care frecați pagina cu podul palmei, ca să puteți mirosi, dar ar mirosi atât de rău, încât ar trebui s-aruncați cartea la coș. Și să-ngropați coșul. Foarte, foarte adânc.

Lângă el e cățelușa lui mică și neagră, Ducesa. Ducesa nu era de rasă, era și ea acolo, o cățelușă. Și ea mirosea urât, dar nu așa de tare ca domnul Sconcs. Nimic pe lumea asta nu mirosea așa de rău ca el. În afară de barba lui. Barba îi era plină de resturi vechi de ouă și cărnați și brânză care-i căzuseră din gură cu mulți ani în urmă. Nu fusese spălată niciodată, așa c-avea duhoarea ei specială, chiar mai puternică decât cea principală.

Domnul Sconcs a apărut pur și simplu în oraș într-o dimineață și s-a instalat pe o bancă veche de lemn. Nimeni nu știa de unde venea sau încotro se îndrepta. Majoritatea localnicilor erau drăguți cu el. Uneori îi aruncau la picioare câteva monede și apoi își luau tălpășița cu ochii lăcrimând. Dar nimeni nu era cu adevărat *prietenos*. Nimeni nu se oprea să stea de vorbă.

Cel puțin nu până în ziua în care o fetiță și-a luat inima în dinți și i-a vorbit... și aici începe și povestea noastră.

— Bună ziua, a zis fata, cu vocea tremurând un pic de emoție.

O chema Chloe. Avea doar doisprezece ani și nu mai vorbise niciodată cu un vagabond. Mama îi interzisese să

stea de vorbă cu „astfel de arătări“. Nu o lăsa nici măcar să stea de vorbă cu copiii din cartierul cu locuințe sociale. Dar Chloe nu credea despre domnul Sconcs că este o arătare. Ei i se părea un om cu o poveste foarte interesantă, iar lui Chloe cel mai mult pe lume îi plăceau poveștile.

În fiecare zi, în mașina părinților, în drum spre luxoasa ei școală particulară, trecea pe lângă el și câinele lui. Fie că strălucea soarele, fie că ninge, el era mereu pe aceeași bancă, cu cășelul la picioare. În timp ce se desfăta pe bancheta de piele a mașinii, împreună cu otrava de soră-sa, Annabelle, mai mică decât ea, Chloe se uita pe geam și se gândea.

Milioane de gânduri și întrebări nu-i dădeau pace. Cine era omul acela? De ce trăia pe străzi? Avusese vreodată o casă? Cu ce-și hrănea câinele? Avea prieteni sau rude? Dacă da, oare știau că e vagabond?

Unde mergea de Crăciun? Dacă cineva ar fi vrut să-i trimită o scrisoare, ce adresă punea pe plic? „Banca aceea, știți care... cum dai colțul după stația de autobuz“? Când făcuse baie ultima oară? Și oare *chiar* așa îl chema, domnul Sconcs?

Chloe era o fetiță căreia îi plăcea să fie singură cu gândurile ei. Adesea stătea în pat și inventa povești despre domnul Sconcs. Cum stătea așa, singură în camera ei, îi treceau prin minte tot felul de povești fantastice. Poate că domnul Sconcs era un erou bătrân, un fost marinar care

câștigase o sumedenie de medalii pentru curajul său, dar îi fusese imposibil să se adapteze vieții pe uscat. Sau poate că era un tenor cunoscut în lumea întreagă, dar într-o seară, după ce a cântat nota cea mai înaltă dintr-o arie interpretată la Royal Opera House din Londra, și-a pierdut vocea și n-a mai putut cânta niciodată. Sau poate că de fapt era un agent secret rus care-și găsisese o deghizare elaborată de vagabond și spiona oamenii din oraș.

Chloe nu știa nimic despre domnul Sconcs. Dar de un lucru a fost sigură în acea zi, când s-a oprit să vorbească pentru prima dată cu el: părea să aibă *mult* mai mare nevoie de bancnota ei de cinci lire decât avea ea.

Părea, de asemenea, însingurat – nu doar singur, ci însingurat în suflet. Iar asta o întrista pe Chloe. Știa prea bine cum e să te simți însingurat. La școală nu-i plăcea prea mult. Mama insistase ca gimnaziul să-l facă la o școală pretențioasă de fete, iar ea nu-și făcuse acolo nicio prietenă. Lui Chloe nu-i plăcea prea mult nici să stea pe-acasă. Oriunde s-ar fi aflat, simțea că locul ei nu prea e acolo.

Colac peste pupăză, se întâmpla să fie și acea perioadă a anului care-i plăcea lui Chloe cel mai puțin: Crăciunul. Se presupune că toată lumea adoră Crăciunul, mai ales copiii. Dar Chloe îl detesta. Detesta beteala, detesta pocnitorile, detesta colindele, detesta să se uite la discursul Reginei, detesta plăcinta cu carne, faptul că nu ningea niciodată așa cum ar fi trebuit, detesta să stea împreună cu

familia ei la o cină extrem de lungă și, mai presus de toate, detesta felul în care trebuia să se prefacă fericită doar pentru că era 25 decembrie.

— Pot să te-ajut cu ceva, domniță? a întrebat domnul Sconcs.

Avea o voce surprinzător de elegantă. Cum nimeni nu se mai oprise vreodată să stea de vorbă cu el, s-a uitat oarecum suspicios la fetița mică și dolofană din fața lui. Chloe a simțit dintr-odată un fior de teamă. La urma urmei, poate că nu fusese o idee așa de bună să stea de vorbă cu vagabondul ăla bătrân. Pregătise momentul săptămâni la rând, chiar luni. Și în mintea ei nu se desfășurase deloc așa.

Pentru ca totul să meargă și mai prost, Chloe s-a văzut nevoită să nu mai respire pe nas. Mirosul începuse s-o doboare. Părea să aibă o viață proprie și i se strecura în sus, prin nări, și simțea apoi cum îi arde gâtul.

— Ăăă, păi... îmi cer scuze că vă deranjez...

— Da? a zis domnul Sconcs, un pic nerăbdător.

Chloe a rămas surprinsă. Unde se grăbea așa? El oricum stătea tot *timpul* pe banca lui. Nu era ca și cum dintr-odată ar fi avut nevoie să plece în altă parte.

Ducesa a început să latre la ea. Lui Chloe i s-a făcut și mai frică. Domnul Sconcs și-a dat seama, așa că a tras cățelușa de lesă (un capăt de sfoară veche), pentru a o liniști.

— Păi, a continuat Chloe tulburată, mi-a trimis mătușica cinci lire să-mi iau un cadou de Crăciun. Dar eu de fapt nu am nevoie de nimic, așa că m-am gândit să vă dau banii dumneavoastră.

Domnul Sconcs a zâmbit. Chloe a zâmbit și ea. Pentru o clipă a părut că avea să accepte darul fetei, dar apoi și-a coborât privirea.

— Mulțumesc, a spus el. O bunătate de neimaginat, dar nu pot să iau banii, îmi pare rău.

Chloe era nedumerită.

— Și de ce nu, mă rog?

— Ești doar o copilă. Cinci lire? E mult, mult prea generos.

— Eu credeam că...

— Ești amabilă, dar mă tem că nu pot să accept. Ia spune-mi, câți ani ai, domnișă? Zece?

— DOISPREZECE! a strigat Chloe.

Era un pic cam scundă pentru vârsta ei, dar îi plăcea să creadă că era mai mare în multe alte feluri.

— Am doisprezece ani. Fac treisprezece pe nouă ianuarie!

— Îmi cer scuze. Ai doisprezece ani. Aproape treisprezece. Du-te și cumpără-ți un disc din acela nou cu muzică. Nu te îngriji tu de un vagabond bătrân ca mine.

A zâmbit. Iar când a zâmbit i s-au luminat ochii.

— Dacă nu sunt prea nepoliticoasă, a zis Chloe, pot să vă întreb ceva?

— Da, sigur că poți.

— Păi, mi-ar plăcea foarte mult să știu de ce locuiți pe o bancă, și nu într-o casă, așa, ca mine?

Domnul Sconcs s-a foit ușor, părând neliniștit.

— E o poveste lungă, draga mea, i-a răspuns el. Poate c-o să-ți spun într-o altă zi.

Chloe era dezamăgită. Nu era sigură că va mai exista o altă zi. Dacă mama ei afla fie și numai că îndrăznește să stea de vorbă cu omul ăsta, darămite și de banii oferți, și-ar fi ieșit din minți.

— Atunci... îmi pare rău că v-am deranjat, a spus Chloe. Vă doresc o zi minunată.

Și, în timp ce pronunța cuvintele, a început să se simtă jenată. Ce lucru stupid s-a trezit să spună! Cum ar fi putut el să aibă o zi minunată? Era un vagabond bătrân și

nespălat, iar cerul se întuneca din ce în ce mai mult, acoperit de nori negri.

A făcut câțiva pași pe trotuar, simțindu-se stânjenită.

— Ce-ai pe spate, copilă? a strigat domnul Sconcs.

— Ce-am pe spate? a întrebat Chloe, încercând să se uite peste umăr.

A întins mâna peste umăr și a smuls o bucată de hârtie de pe jachetă. S-a uitat cu atenție. Pe hârtie era scris un singur cuvânt, cu litere negre și groase

FRAIERO!

Chloe a simțit cum i se strânge stomacul de umilință. Probabil că Rosamund i-o lipise cu scotch înainte să plece de la școală. Rosamund era șefa găștii populare. Se lua mereu de Chloe și-o necăjea că mănâncă prea multe dulciuri sau că e mai săracă decât alte fete de la școală sau că nimeni nu vrea s-o ia în echipă la meciurile de hochei. În ziua aceea, când Chloe plecase de la școală, Rosamund o bătuse de mai multe ori pe spate, spunând „Crăciun fericit!”, în timp ce toate celelalte fete râdeau. Acum Chloe știa și motivul. Domnul Sconcs s-a ridicat greoi de pe bancă și a luat hârtia din mâinile lui Chloe.

— Nu pot să cred că m-am învățat cu asta pe spate toată după-amiaza, a zis ea.

Ochii i se umpleau de lacrimi și, rușinată, și-a întors privirea, clipind des în soare.

— Ce s-a întâmplat, copilă? a întrebat-o domnul Sconcs cu blândețe.

Chloe și-a tras nasul.

— Păi, a spus ea, au dreptate, nu-i așa? Chiar sunt o fraieră.

Domnul Sconcs s-a aplecat și a privit-o în ochi.

— Nu, a zis el hotărât. Nu ești o fraieră. Fraier e în primul rând acela care ți-a lipit asta pe spate.

Chloe ar fi vrut să-l creadă, dar nu prea putea. De când se știa se simțise ca o fraieră. Poate că Rosamund și celelalte fete din gașcă aveau dreptate.

— Asta nu poate sta decât într-un loc, a zis domnul Scones.

A mototolit hârtia și, ca un adevărat jucător de crichet, a aruncat-o direct în coșul de gunoi. Chloe l-a cronometrat, iar imaginația a început dintr-odată să-i zbârnâie. Să fi fost oare demult căpitanul echipei naționale de crichet?

Domnul Scones și-a frecat mâinile.

— Bine e-am scăpat de-un gunoi infect, a zis el.

— Mulțumesc, a murmurat Chloe.

— N-ai pentru ce, i-a răspuns domnul Scones. Nu trebuie să le dai voie celor care te terorizează să te descurajeze.

— O să încerc, a spus Chloe. Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule... ăăă... a început ea.

Toată lumea îi spunea domnul Sconcs, dar ea nu știa dacă el știe. Și i se părea nepolitic să-i spună așa în față.

— Sconcs, a zis el. Mi se spune domnul Sconcs.

— A! Încântată de cunoștință, domnule Sconcs. Eu sunt Chloe.

— Bună, Chloe, a spus domnul Sconcs.

— Știți ceva, domnule Sconcs? S-ar putea ca până la urmă să mă duc totuși pe la magazine. Aveți nevoie de ceva? Un săpun sau altceva?

— Mulțumesc, dragă, a răspuns el. Dar eu n-am ce face cu săpunul. Vezi tu, doar ce-am făcut o baie anul trecut. Dar mi-ar plăcea *la nebunie* niște cârnați. Chiar m-aș topi după un cârnăcior cărnos...

